

Слово-отговор на новоръкоположения Левкийски епископ Климент

Ваше Светейшество, Светейши Предстоятелю на Родната ни Църква,

Ваши Високопреосвещения, досточтим членове на Светия Синод на Българската православна църква – Българска Патриаршия,

Многообични и почитаеми дядо Йосифе – митрополит на САЩ, Канада и Австралия,

Ваши Преосвещения,

Боголюбиви отци,

Обични в Христа братя и сестри,

Велика благодарност и славословие към човеколюбивия Бог изпълват в този час сърцето ми, когато чрез възложените върху ми ръце от вас, досточими архиереи върху мен изобилно се изля благодаратта на Пресветия Дух за най-отговорното и страшно служение в светата Църква – епископството – третата

и най-висока степен на свещенството. Велико и страшно служение, което от днес и до края на живота си съм призван да изпълнявам с дух на кротост, смирение и себеотрицание. Ето и затова, думите на светия славен и всехвален апостол Павел, божественият Христов проповедник сред езичниците, отекват и днес в сърцето ми: не аз, а Божията благодат, която е с мен (1 Кор. 15:10).

Епископството е свещено служение, което надхвърля ограниченията на скромните духовни и телесни човешки възможности, то е дар Божий и възможност за разгръщане на свещенодействено благовестие за спасение на човеците в светата Божия Църква.

Днес, когато по предложение на епархийския ми митрополит и с решение на Светия Синод, чрез епископската хиротония, Вие Ваше Светейшество и Ваши Високопреосвещенства ме направихте съобщник на апостолската благодат и приемственост като епископ на Българската православна църква – Българска Патриаршия, с трепет осъзнавам колко много се очаква от мен е и колко е велика Божията милост, която благодатно покрива моята човешка немощ.

Пътят ми към светата православна вяра и духовното служение не премина по обичайния начин. Кръстен като дете тук, в родината си, в тежкото време на противоцърковния комунистически режим вярата остана скрита от мен, както и от много от моите приятели, връстници и сънародници. Бог обаче, по Своята велика милост, любов и човеколюбие, ме подири и намери, дори когато бях далеч от Него, в чужда земя.

Първите ми стъпки в православната вяра започнаха в Западна Европа, далеч от родината. Сред православното разселение на запада открих красотата на нашето богослужение, силата на молитвата и богатството на нашата свята вяра. Постепенно Христовият зов започна да изпълва сърцето ми, дните ми, живота ми, водейки ме към пълно отдаване на Неговата божествена и света воля.

След посещението ми на Зографския манастир през далечната 2001 г., този божествен зов се усилваше все повече и повече, в резултат на което тялом живеях на запад, а в мислите си – на Света Гора, Атон. Това мое състояние ме доведе до доброволното ми решение да оставя „света“ и да стана монах в Зографската света обител, посветена на светия славен великомъченик Георги Победоносец в градината на Пресветата наша Владичица Богородица.

Преди да отида там, живях двадесет (20) години в България, петнадесет (15)

години в различни страни на Стария континент, учейки и преподавайки в няколко европейски университета и петнадесет (15) години в най-големия университет Светоименитата планина Атон, по думите на всепочитания и навсякъде познат и обичан св. Паисий Светогорец. Непрестанно ще моля и ще се уповавам на Всеподателя Бог да ми помага във всичко и да направи така, щото този духовен и житейски опит, натрупан с годините, да бъде за благодатна, радостна и плодоносна полза на Светата ни Църква и в епископското ми служение оттук нататък.

Животът на православните християни в диаспората е изпълнен с множество и различни по своя род предизвикателства, които ни дават и уроци с дълбок смисъл. Те ме научиха да се радвам, особено когато виждам, че Бог е неизменно сред нас, дори и в малките ни църковни общности, където братя и сестри в Христа се събират с едно сърце и едни уста да славят Бога, като Му принасят безкръвна жертва. В обширните територии на САЩ, Канада и Австралия живеят много българи наши сънародници. Духовното поле е огромно! И както казва Спасителят ни Господ Иисус Христос в Своето свето Евангелие: жетвата голяма, а работниците малко (Лука 10:2). Мисията, за която Христос ни е призовал да бъдем работници на Неговата нива е особено важна за мене.

И сега, днес, тук сред вас, а и в бъдещото си служение, като викарен епископ на Негово Високопреосвещенство дълбокопочитаемия митрополит на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, приемам за свой благодатен дълг да подкрепям и насърчавам в Христа всеки един от нашите сънародници зад океана, така, че да намират своя път към Бога. В служението си на православен епископ аз винаги ще се ръководя от Божиите заповеди, като вярно ще спазвам свещените канони на светата Православна църква, решенията на Светия Синод и епископските обети, които днес дадох пред Вас, като в работата си ще се уповавам не на човеци, а на Бог. Това винаги ще правя под духовното и административно ръководство и с молитвите на нашия опитен епархийски архиерей и правоправещ кириарх митрополит Йосиф.

Сърцето ми е изпълнено с особена благодарност към всички, които ме подкрепиха в духовния ми път до днешния ден.

Ваше Светейшество,

Светейши владико! Ето, че Бог промисли да получа чрез Вашите свети архипастирски ръце и трите благодатни йерархически степени на свещенослужението. Вие ме ръкоположихте в дяконска и презвитерска

степен, а днес също и в епископски сан. Вие, Светейши владико, най-пълно разбирате вълнението ми, с което пристъпвам към бъдещото си църковно служение, тъй като Вие, в битността Ви на Драговитийски епископ, в продължение на почти седем години и до избора Ви за Видински митрополит, бяхте викарен епископ на нинездравстващия и тук присъстващия на САЩ, Канада и Австралия митрополит Йосиф. Благодаря Ви от цялото си сърце.

Изказвам и своята най-дълбока благодарност към Високопреосвещените членове на Светия Синод на Българската православна църква – Българска Патриаршия за оказаното ми доверие, изразено чрез вашия свещен глас и възлагането върху ми на светителските ви ръце.

Ваши Високопреосвещенства, както сега, така и за напред аз винаги ще разчитам на вашата молитвена подкрепа, на вашите мъдри съвети и помощ.

Позволете ми да изкажа своята синовна признателност на моя епархийски митрополит Йосиф, който ме призова и избра за клирик на богодаруваната му епархия. Ваше Високопреосвещенство, за мен Вашия смирен викарен епископ, Вие винаги ще бъдете образец за подражание и пример за изрядно пастирско служение, като във Ваше лице аз ще намирам верен и опитен наставник в моето бъдещо служение.

Изявявам своята благодарност към моя духовен наставник, схиархимандрит Амвросий, игумен на Зографската света обител на Света Гора, Атон. Той бе за мене и ще остане завинаги духовен отец, който с мъдрост и любов ме водеше в монашеския ми живот и със своя личен пример ме учеше на смирение, търпение и молитва.

Сърдечно благодаря на моите в Христа братя от Зографския манастир, които споделяха с мене не само трудностите на монашеското послушание, но и радостта от духовния живот.

Дълбоко признателен съм на учителите си от Немската гимназия, които ме научиха на дисциплина и жажда за знание – уроци, които ми послужиха не само в светското образование, но и в духовния живот.

Благодарен съм и на своите преподаватели от Богословските факултети в София и Солун, които ми преподадоха техните познания и опит, които непременно ще ми бъдат полезни в бъдещото ми епископско служение.

Не на последно място и най-искрено бих искал да благодаря на моята обична майка, която с безкрайната си любов към мен ме отгледа и насочи към

добродетелите. Нейната жертвоготовност и сила остават ненадминат пример за мен.

Благодаря и на всички вас, които се събрахте днес, за да вземете участие в тази моя огнена Петдесетница. Споменете ме в молитвите си и нека Бог ме укрепи, за да служа достойно и по подобие на добрия Пастир Христос, който полага душата си за овците (Йоан 10:11).

Нему слава во веки веков! Амин.

bg-patriarshia.bg